

[Krag.]

Den højtærede Minister opstiller en Skala for Invaliderente og Aldersrente, baseret paa de Principper, som jeg her har omtalt, og han har bevaret Præmien for længst muligt, det vil sige fra det 65de til det 68de Aar, at undlade at anmelde sig til Aldersrenten. Han har altsaa fortsat villet præmiere Villien til Selvforsørgelse. Men Præmien, som han sætter, er for lav.

Det er ikke tilfældigt, at i den gældende Aldersrenteskala Opsættelsespræmien — jeg mener den Præmie, man har sat for at opsætte Begæringen om Aldersrente fra Aar til Aar — er sat til 10 pCt. Det er Resultatet af en nøje Undersøgelse af disse Forhold. Hvis man sætter den lavere, vil det nemlig kunne betale sig for Aldersrentenyderen at anmelde sig til Aldersrente med det 65de Aar og saa anvende den Aldersrente, der udbetales i de 3 Aar til det 68de Aar, til at tegne en i 3 Aar opsat Livrente. Hvis han gør dette, vil han opnaa mere end ved at opsætte, og derfor maa der saadanne Tillæg til, at man derved virkelig stimulerer til Selvforsørgelse længst muligt.

Nu kan det være, den højtærede Minister vil sige: Ja, men det finder den gamle ikke paa. Den højtærede Minister nikker. Nej, men det behøver den gamle heller ikke at finde paa; det skal Livsforsikringsselskabet og dets Agent nok finde paa, ikke sandt? og det tror jeg bliver det afgørende i denne Sag.

Derfor gaar det ikke an at sænke disse Forhøjelser ved Opsættelse fra det 65de Aar op til det 68de saa langt ned, som der her er stillet Forslag om. Med andre Ord: hele den Skala, der her er opstillet, maa blive Genstand for en nærmere Prøvelse; jeg har kun her villet udtale Forstaaelsen af, at det har maattet forme sig saaledes, naar den højtærede Minister skulde opnaa det, som han tilsigtede.

Nu bliver altsaa Invalide- og Aldersrenteydelsen efter Skalaens Begyndelsestrin den samme. Derigennem faar ganske vist visse Invalidere takstmæssigt mindre, end Tilfældet nu er. Maa jeg sige til den højtærede Minister, at jeg har ingenlunde i Sinde at ærte ham i den Anledning; thi det er jo en ganske naturlig Følge af Systemet. Jeg har ogsaa set ved Gennemlæsningen af de Forhandlinger, som førtes her i det høje Ting i Fjor, at den højtærede Minister iførte sig Harnisk og Væрге i den Anledning og gik haardeligen frem mod den, der havde raillet over dette Forhold. Det synes jeg nu ikke der for den højtærede Minister var nogen synderlig

Anledning til; thi Ministeren behøvede jo blot at tænke paa Agitationen i Aarene fra 1927 og frem til Aprilvalget i 1929 for at vinde Forstaaelse af det Grundlag, hvorpaa Kritikken i Fjor af dette Forhold hvilede.

Retten til Invalideforsikring for ikke sunde Sygekassemedlemmer er nu ændret. Jeg maa sige, jeg var noget betænkelig derved; og her tænker jeg naturligvis navnlig paa den Virkning, denne Ændring vil kunne faa for de aandssvages Adgang til Invaliderente. Jeg ser nok, at det her siges, at nærmere Regler for Adgangen til Invalideforsikringen for ikke sunde Sygekassemedlemmer skal gives af den højtærede Socialminister. Jeg vilde nu ikke anse dette for betryggende. Fordi Staten fremtidig betaler hele Aandssvageforsørgelsen, svinder jo ikke just mange Hjemms Interesse i at beholde aandssvage hjemme, som faar Invaliderente.

Men i en privat Samtale, jeg har haft med den højtærede Minister om dette Punkt, har den højtærede Minister oplyst, at en dertil sigtende Bestemmelse, som skal forhindre Misbrug paa dette Omraade, findes i det Lovforslag om sindssyges og aandssvages Behandling i Fremtiden, som ligger i den høje Rigsdag; og for saa vidt dette Lovforslag gennemføres, er jo ventelig alt, som det bør være. Men da vi hverken har Sikkerhed for det ene eller det andet, synes jeg, at den højtærede Minister indtil videre burde have undladt at røre ved dette Punkt, og at han burde have holdt sig til de nugældende Bestemmelser, indtil det ses i Samlingens Løb, om Lovforslaget om sindssyges og aandssvages Behandling kommer igennem.

Jeg vil ogsaa gerne sige nogle faa Ord om den ændrede Fradragsregel, som optræder forskellige Steder i Lovforslaget og naturligvis først og fremmest her i Folkeforsikringsforslaget; men den findes jo ogsaa ved Gradueringen af Forudbetalingen af Normalbidraget til Børn, født udenfor Ægteskab og til Enkers og Enkemænds Børn.

Her vil jeg straks gøre den højtærede Minister en Indrømmelse, nemlig den, at den Stimulans til Opsparing og til Selvforsørgelse, som var et af Aldersrentelovgivningens Formaal, formindskedes ved Revisionen i 1927; Forholdenes Magt nødvendiggjorde dette. Kredsen af Aldersrentenydere maatte indskrænkes. Det var Vilkaaret for, at man ikke blot kunde forbedre de enligstillede Aldersrente, men ogsaa kunde naa til en Formindskelse af den samlede Udgift.

Nu maa jeg sige til der højtærede